

Nước Việt Nay Đã Mất, Dân Tộc Việt Trên Đường Lang Thang

Phan Văn Song

Une vie, un rêve, un peuple toujours errant.

Mohammed Khaïr-Eddim

(Một cuộc đời, một giấc mơ, một dân tộc suốt đời lang thang)

« ... chúng hấn luôn luôn nhờn danh nhờn dân để đàn áp và tàn sát. Chúng nó chưởi cha chúng ta cũng nhờn danh nhờn dân. Nhờn dân thế này, nhờn dân thế nọ! Suốt ngày, suốt các bài báo, tuyên truyền, tất cả, đều do và cho Nhờn dân... Mà nhờn dân là cái gì, nếu không là một cái rỗng không chúng nó cắt, khoét, cắt tới, cắt lui liên tục? -

... ils invoquent toujours le peuple pour justifier leurs massacres. Ils nous font chier avec le peuple! Peuple par-ci, peuple par-là. A longueur de journée, d'articles, tout disent qu'ils tiennent tout du peuple.....qu'est ce que le peuple sinon une abstraction qu'on remembre et démembré à l'infini? »

Mohammed Khaïr-Eddim, thi sĩ (1941-1995)

Một cuộc đời, một giấc mơ, một dân tộc suốt đời lang thang.

Nhà XB Seuil Paris 01-05-978

1/ Mất một giấc mơ:

Trưa Chúa Nhật, đi lễ về, nhận tin mạng bài viết từ trong nước của tác giả Nguyễn Di Ngữ « *Mất Chiến hào* » :

« 7g30 sáng tôi có mặt tại khu vực Nhà Thờ Đức Bà. Các ngã ba, ngã tư ngoài những chông thép gai làm rào cản, lực lượng an ninh chìm nổi đã tụ đầy ở đó, các quán cafe tại những điểm nóng trong khu này không còn ghế cho người dân thường »

... Và tác giả kể hành trình chạy đôn chạy đáo xem thử ở đâu... dám có một tổ chức biểu tình ... Và chả thấy đâu cả chỉ thấy « *Trước Hạ Nghị Viện, một đám con nít mặc áo màu cs đỏ choét đứng trên hành lang, hoà tấu những bài nhạc chẳng ra ôn binh chi cả, vậy mà dân vẫn tụ đầy chiêm ngưỡng, đó là một trong những thanh quả trống người từ 43 năm qua, tại cái đất Sài Gòn này. »*

Vũ Trọng Khải gọi tôi từ Úc, giọng anh chen lẫn tiếng ồn ào rất đông người, anh hỏi tôi:

- Có gì không?
- Không, đại ca, mặt trận bốn bề yên tĩnh.
- Anh đang có mặt trong đoàn người biểu tình chống cộng tại Sydney, chú nghe ồn ào không?

Vậy đó, bè bạn, anh em tôi từ khắp nơi, ngoài cái xứ sở yên bình đến phát chán này, đang xuống đường, đang ào ào bơm hơi cho dân Sài Gòn để làm một cuộc xuống đường cho ra hồn như ngày 10-06 vừa qua. Vậy mà Sài Gòn của tôi im re, tôi cũng im re, đang dừng xe, nghe những tiếng đả đảo vang lên trong cái phone rẻ tiền trang bị bên mình khi hành quân xuống đường.

- Thất vọng, thất vọng ...!

Và tác giả kết luận:

- Bây giờ tôi muốn thật sự xuôi tay buông bỏ, chút hy vọng cuối của đời mình chắc sẽ không có cơ may nhìn lại hào quang ngày trước ». *Nguyễn Di Ngữ 12g 02-09-2018*

Và riêng cá nhờn thằng tôi, mất một giấc mơ. Mơ một Mùa Hè Cách Mạng thành công. Nước Việt Nam thoát Trung, thoát nạn Hán hóa, lấy lại Độc lập, người dân Việt Nam lấy quyền Tự Quyết, Dân chủ, Nhờn quyền tôn trọng, hưởng được mọi Tự Do, tư tưởng, ngôn luận, đi lại, tham gia chánh trị xây dựng đất nước, giang sơn lãnh thổ toàn vẹn, lãnh hải Biển Đông tự do đi lại, sanh hoạt...Ngôn ngữ trở về bình thường, chánh tả được phục hồi ...! Vỡ mộng to!

2/ Xong một cuộc đời:

*Đọc xong bản tin tôi khóc và bỏ buổi cơm trưa, đi ngủ cho quên, vùi chôn cái thất vọng!
Hôm nay, thật sự, chắc chắn, rõ ràng rồi! Sài Gòn yêu dấu của ta đã thực sự mất người rồi!
Sẽ không về Sài Gòn. Không thăm Tân Định, xóm Vạn Chài, Bến Tầm Ngựa của tuổi thơ!
Không được viếng mộ Ôn, không được vái Mộ Ba Mẹ, Trung Việt Nghĩa Trang, Gò Dưa!
Không nhìn lại làng Mậu Tài, Cổ đô Huế, tỉnh Thừa Thiên hay Đà Lạt 10 năm đèn sách...
Sẽ chết trên đất người, hòa táng, tro rải đất vợ, quê các con.*

Có những tình cờ đầy duyên nợ, tuần qua một người bạn Pháp giới thiệu tôi cuốn sách với cái tựa nói trên đầu bài viết này, của nhà văn và thi sĩ người Maroc viết Pháp ngữ. Một nhà văn, một nhà thơ nhiều tài năng, nhưng ít ai biết, sinh năm 1941, cùng thế hệ mình, mất năm 1995, do bệnh của con của thời đại phá hoại – cancer-ung thư. Tôi rất hạp với tâm trạng chàng thi sĩ này. Rất gần gũi vì rất giống vì cùng thế hệ với anh em Việt Nam chúng ta, cũng trưởng thành và giáo dục trong một nền văn học của thời thuộc địa Pháp, nên nửa ta nửa Tây? Với người mình nửa Việt, nửa Pháp, với tác giả nửa Maroc nửa Pháp. Cả anh lẫn mình viết và suy nghĩ bằng ngôn ngữ và văn chương xứ người, quốc gia đô hộ dân mình dễ dàng và thoải mái hơn ngôn ngữ mẹ đẻ. Do đó trong văn chương, ý thơ của nhà thơ cũng phảng phất cùng một tâm trạng của cá nhân thẳng tôi, là đi tìm cái chất « bản xứ » nơi chúng tôi! Nhưng đã lỡ rồi, tiếng bản xứ, âm thanh bản xứ, mẹ đẻ không làm rung động con tim, hay tâm hồn của những chúng tôi. Chúng tôi thuận với Verlaine, Rimbaud, Victor Hugo... hơn những Xuân Diệu, Lưu Trọng Lư hay Thế Lữ... văn chương xứ người đã chiếm những rung động của tâm hồn chúng tôi.

Nhưng càng khó kiếm, thì càng muốn kiếm. Chúng tôi như những kẻ đi đào vàng, cố đi tìm vàng. Mohammed Khaïss-Eddim qua những lời thơ, bài viết, đã dắt tôi trở đi tìm vàng. Anh tìm chất đất nước và ngôn ngữ xứ sở, gốc gác của anh. Cũng như tôi, chất Việt trong tâm hồn tôi, moi tận đáy con tim, để tìm chất Việt... Thế nhưng ngày nay, nếu còn những người như Mohammed Khaïss-Eddim, còn những người như chúng ta, còn những người con đất Việt, nhưng nay, lại ở hải ngoại, tiếp tục ráng đi tìm chất Việt ở trong mỗi người Việt... thì đau khổ thay! Có một loại người Việt, có cái may mắn sống, và sinh hoạt trên đất Việt, lại lòng lang dạ thú, mồm miệng nói mình là người Việt, nhưng vì con tim vọng ngoại hơn, thờ một chủ nghĩa nhập cảng từ Nga từ Tàu, nay đã bán trọn từ Tổ quốc, lãnh thổ đến Dân tộc, ngôn ngữ văn hóa dân tộc cho ngoại hơn cho Hán Tàu ...

Cũng trước đó một ngày, anh bạn Từ Thức, trong một bài viết ngắn gọn trên Dân làm báo, đã tố cáo cái phương thức đảng Cộng sản Hà nội đang dùng như một toa thuốc độc, để diệt dân tộc Việt, bán tổ quốc Việt, giữ đúng lời cam kết Thành Đô năm nào, là giao nước cho Vương triều Hán tộc đúng ngày đúng tháng. Dưới đây, xin phép bạn Từ Thức đăng lại bài viết, đăng lại cái phương thức của cái toa thuốc độc của Việt Cộng mà bạn đã tố cáo:

« Muốn tiêu diệt một dân tộc, bom đạn, đàn áp không đủ. Dù tới tận đâu, bom đạn không thể giết hết hàng trăm triệu người.

Dưới đây là 12 biện pháp hữu hiệu nhất để bức tử một dân tộc, với điều kiện phải thực hiện cùng một lúc, đúng quy trình, có đủ ngân quỹ, nhân sự và quyết tâm sắt đá để thực hiện:

- 1. Reo rắc ung thư, bệnh hiểm nghèo bằng cách cho tự do nhập cảng hàng hóa, lương thực độc hại.*
- 2. Gây đói rách, để nông dân, thương gia không có cách gì cạnh tranh để sống còn hơn là dùng hóa chất độc hại tràn ngập thị trường.*
- 3. Bộ Y tế, các nhà thương được tự do sản xuất, lưu hành, xử dụng thuốc giả, thuốc gây ung thư, bệnh truyền nhiễm.*
- 4. Khuyến khích rượu chè, ma túy, ăn chơi trụy lạc, để tiêu diệt trí não, nghị lực, sức đề kháng của dân, đặc biệt lớp trẻ.*
- 5. Khuyến khích những trò chơi dâm dăng, lố bịch, bỉ ổi, để tiêu diệt những ý niệm về nhân phẩm còn sót lại.*
- 6. Nhập cảng chủ nghĩa quái dị đã bị cả thế giới ghê tởm. Tẩy não, nhồi sọ để tiêu diệt khả năng phán đoán. Bỏ tù, bức tử, nhục mạ, cô lập những người còn khả năng suy nghĩ, phản kháng.*
- 7. Buôn bán bằng giả để triệt hạ uy tín của trí thức, biến dân tộc thành một con rắn không đầu, cá mè một lứa, không người đáng tin, đáng trọng, đáng kính. Trả lương rẻ mạt giáo chức, biến người truyền bá kiến thức thành cùng đinh, giáo dục một món hàng.*
- 8. Để ngoại nhân tự do nhập cảnh, cư trú như chỗ không người. Khuyến khích dùng ngoại tệ để thực tập đời sống nô lệ.*
- 9. Chặt cây, phá rừng, xả lũ. Tiêu diệt mầm sống, để dân suốt đời chỉ lo chống đỡ thiên tai, không còn đầu óc, sức lực nghĩ đến chuyện đất nước.*
- 10. Xuất cảng lao động, trục xuất những cá nhân có đầu óc ra khỏi nước, để tiêu diệt tiềm năng dân tộc.*
- 11. Bán đồ bán tháo tài nguyên quốc gia. Tàn phá môi trường, để nông dân, ngư dân tha phương cầu thực, bỏ đất, bỏ biển cho ngoại bang.*
- 12. Tiêu diệt ngôn ngữ, sợi dây liên lạc giữa các công dân, tâm hồn của một dân tộc.*

Và bạn Từ Thức cay đắng sáng suốt kết luận, do đó chúng tôi không nói thêm:

« Một dân tộc không còn lãnh thổ, không tài nguyên, không chủ quyền, trí não bại hoại, tinh thần bạc nhược, thân thể bệnh hoạn, mất hết đạo lý, lương tâm, đạp lên nhau để sống, không còn ngôn ngữ, quên quá khứ, không tương lai, không biết mình là ai, không biết đang nhắm mắt theo một đám thảo khấu đi về hướng nào... một dân tộc như vậy, không cần đánh cũng thắng, khỏi cần giết cũng chết. Sống cũng như đã chết.

Từ Thức 01.09.2018

3/ Một dân tộc suốt đời lang thang:

- Bắt đầu từ đây, dân tộc Việt sẽ là dân tộc lang thang. Như xưa, cái huyền thoại của dân tộc Do Thái... Người Do Thái lang thang – *Le juif errant*. Người Do Thái lang thang là một nhơn vật huyền thoại, không thể chết được, vì không có đời sống, lang thang cùng khắp thế giới. Ngày nay, nước Do Thái được thành lập từ năm 1948, do Liên Hiệp Quốc bảo trợ? Nhưng cộng đồng Do Thái sống cùng khắp trên thế giới, hội nhập với các quốc gia bản xứ nơi tỵ nạn, lấy quốc tịch quốc gia tỵ nạn, công dân các quốc gia tỵ nạn, nhưng vẫn giữ chất Do Thái, phần hồn Do Thái, bản sắc Do Thái, luôn luôn cố gắng để thành những công dân xuất sắc, giữ những quyền lực kinh tế, xã hội, có khi cả chánh trị để đóng góp cho quốc gia tỵ nạn, nhưng cũng để làm hãnh diện cộng đồng mình và quê hương gốc của mình! Một tấm gương sáng cho cộng đồng người Việt tỵ nạn chúng mình.
- Bắt đầu từ đây dân tộc Việt sẽ là dân tộc lang thang mất nước. Như dân tộc Kurdes. Sống nương nhờ, ngày nay, một phần đông trên đất nay đã bị Thổ Nhĩ Kỳ xâm chiếm từ xưa, một phần nữa trên đất bị Syrie và Irak chiếm. Nói tóm lại, 25 đến 35 Triệu dân tộc Kurdes không có lãnh thổ không có quốc gia. Ở Irak, vùng đất có người Kurdes ở, hưởng được quyền tự trị từ năm 1991, dân Kurdes muốn tổ chức một cuộc Trưng cầu dân ý để lấy lại Độc Lập, tạo một quốc gia riêng hẳn ngoài lãnh thổ Irak. Đang còn trên tình trạng thương thuyết. Bởi tư tưởng độc lập ấy, ở Thổ Nhĩ Kỳ, dân chúng Kurdes đang bị đàn áp. Trong cuộc chiến chống khủng bố quá khích Hồi Giáo Daesh, quân dân Kurdes tích cực tham gia chống Daesh mạnh mẽ nhất, với hy vọng khi thắng được Daesh, Mỹ và đồng minh Âu Tây sẽ giúp dân Kurdes tạo được một quốc gia. Thèm được giống như Do Thái, được một quốc gia Israel lắm! Nhưng đang trong vòng chờ đợi thương thuyết!
- Bắt đầu từ đây dân tộc Việt sẽ là dân tộc lang thang mất nước. Như dân Arméniens. Người Thổ Nhĩ Kỳ, gọi là những « *dư âm của thanh kiếm* » (*kılıç artığı*), những người Arméniens thoát chết sau cuộc tàn sát diệt chủng do Thổ Nhĩ Kỳ chủ trương năm 1915. Anh nhà báo người Thổ gốc arménien, Hrant Dink, trước bị ám sát, gọi họ là những « *linh hồn lang thang – les âmes errantes* », hy vọng họ sẽ là những nhơn chứng của cuộc diệt chủng do trách nhiệm nhà nước Thổ Nhĩ Kỳ, để trả lại sự thật cho cuộc diệt chủng mà Thổ Nhĩ Kỳ vẫn chối quanh không « dám » nhìn nhận đây là một vết dơ của lịch sử Thổ!
- Bắt đầu từ đây dân tộc Việt sẽ là dân tộc lang thang mất nước. Như dân tộc Tây Tạng ở khu Majnu Ka Tilla tại Tân Delhi, sống chen chúc trong một khu chung cư chật chội với những đường hẻm và những chòi bằng bê tông chen lán trên một rẻo đất nằm cạnh quốc lộ 9 và Yamuna. Cộng đồng tỵ nạn Tây tạng này bắt đầu sống ở đây sau những ngày vượt biên giới Hy Mã Lạp Sơn sau cuộc xâm chiếm Trung Cộng năm 1950.

Kết luận:

Tấm gương Tây Tạng: Cuộc Diệt Văn Hóa – Un génocide CultureL

Với cuốn sách xuất bản năm 1960, « Bẩy Năm sống ở Tây Tạng », tác giả Heinrich Harrer, một người leo núi chuyên nghiệp người Áo, kể cho những ngày ông sống phiêu lưu tại Tây Tạng trong cái quốc gia gọi là « *Đất Nước Cấm, Cấm Địa – La Terre Interdite* », kể rằng đất Tây Tạng là ngoại bất nhập, nội bất xuất trong 5 năm sau khi Tàu chiếm Tây Tạng năm 1950. Suốt thời gian ông sống tại quốc gia này, chỉ có 5 người ngoại quốc, nhờ chuyên nghiệp...

Ngày nay Tây Tạng không còn cấm người ngoại quốc nữa. Chiếu theo tin tức nguồn Trung Cộng, năm 2014, có tất cả là 15 triệu du khách viếng Tây Tạng nay là *Vùng Tự Trị Tây Tạng – Région Autonome du Tibet*. Thế nhưng, 65 năm sau khi Tây tạng bị xâm chiếm, Tây Tạng vẫn còn là vùng đất cấm, vì Tây Tạng, nay, là căn nhà tù lớn của dân Tây Tạng.

Đó sẽ là số phận tương lai của dân tộc Việt Nam. Dân tộc ty nạn vượt biên lang thang khắp hải ngoại. Dân tộc quốc nội mãi mãi ở tù.

- Mà còn có phải là dân tộc Việt không? Hay người Hán gốc Việt!
- Mà còn có phải là đất Việt không? Hay là Tỉnh Việt Nam, tên mới của Tỉnh Giao chỉ!

Buồn Chán!

Hồi Nhơn Sơn đầu tháng Chín đầy tuyệt vọng!

Phan Văn Song